

[Niels Helveg Petersen.]

hvert standpunkt, som kunne tænkes at gå en eller anden lidt større gruppe af vælgere for nær. Over for de økonomiske problemer har socialdemokratiet valgt det standpunkt, at både de direkte skatter og de indirekte skatter er for høje, at kredit- og pengepolitikken er for stram, og at indkomstpolitik er der ikke brug for. Socialdemokratiet er jo ikke ukendt med at have let ved at skifte standpunkter, og jeg vil mene, at på den imponerende baggrund af økonomisk iletshed er ethvert nyt standpunkt til det bedre. Meget mere kunne jeg sådan set ikke sige om den socialdemokratiske opskrift. Den rummer intet nyt eller overraskende, og jeg kunne om det mere principielle for så vidt nøjes med at henvise til, hvad der har været sagt under tidligere økonomiske debatter, men jeg har dog nogle bemærkninger til hr. Per Hækkerup.

Jeg synes, hr. Per Hækkerup vikledede sig ind i nogle beregninger over prisers betydning, som manglede nogen logik. Hr. Per Hækkerup forklarede, at prisstigningerne jo særlig var til skade for lønmodtagerne og til gavn for erhvervslivet. Det kan ikke diskuteres, at det er til skade for lønmodtagerne, det kan nok diskuteres, om det er til gavn for erhvervslivet. Men logikken brister jo, når hr. Per Hækkerup konkluderer, at det derfor er asocialt og umuligt at forsøge at gribe ind over for prisstigningerne, og det er jo netop noget af det, disse forslag, som har været diskuteret, skulle tilsigte.

Dernæst gør hr. Per Hækkerup et nummer ud af at tegne billedet af en politik, der har været svingende. Dette er ikke rigtigt. Den økonomiske politik, regeringen har tilrettelagt, er et forsøg på til stadighed at afbalancere to meget vigtige hensyn over for hinanden. Man vil finde denne linje i alle de økonomiske indgreb, som er foretaget. På den ene side hensynet til beskæftigelsen, på den anden side hensynet til valutaudviklingen. I den situation, vi i dag står i, må vi vurdere, at hensynet til valutaudviklingen har fået en sådan vægt, at det er nødvendigt at tage et særlig stærkt hensyn til valutaudviklingen.

Mere spændende end disse betragtninger, som jo er af polemisk karakter, vil det dog nok være at beskæftige sig med fremtiden. Til efteråret begynder en ny runde overens-

komstforhandlinger, og i forbindelse hermed bebudes der nu i den dagsorden, der blev foreslået, et regeringsudspil på tre områder, dels med hensyn til den samlede ramme for indkomststudviklingen, med hensyn til en ny samarbejdsaftale og med hensyn til medejendomsret for de ansatte på de enkelte virksomheder. Regeringen tilkendegiver sin vilje til at sikre, at indkomststudviklingen får et roligt forløb. Det er værdt at bemærke, at regeringen tilbyder sin medvirken, at der ikke lægges op til, at parterne skal fratages deres eget ansvar for overenskomstets afslutning. Dette bør ske under drøftelser med alle interesserede parter.

Det radikale venstre vil opfordre regeringen til i sine drøftelser med arbejdsmarkedets parter særlig at interessere sig for lavtlønsproblemet. Erfaringen viser, at parterne alene ikke er i stand til at klare disse problemer tilfredsstillende. Gang på gang har det vist sig, at lavtlønstillæg spises op, fordi de højere lønnede grupper har lettere ved at skaffe sig lønglidning end de lavere lønnede. Afstanden mellem højtlønnede og lavtlønnede bliver derfor ikke mindre, slet ikke i perioder med stærk økonomisk aktivitet. Man skulle umiddelbart tro, at arbejdsmarkedets parter måtte være dybt interesseret i drøftelser med regeringen af dette problem netop i forbindelse med de kommende overenskomstforhandlinger. Parterne kan ikke løse lavtlønsproblemerne over lønpolitikken alene, men i et samarbejde mellem regering og organisationer kunne der vise sig betydelige muligheder for bedre resultater end hidtil, og min opfordring til regeringen går ud på, at den meget nøje undersøger disse muligheder for at skabe en større lighed i de økonomiske vilkår. Jeg vil føje til, at jeg håber, at dette perspektiv kan få organisationer til at opgive den hidtidige politik, som har været præget af en politisk bestemt uvilje imod at forhandle med regeringen.

Samarbejdsaftalen mellem parterne på arbejdsmarkedet er opsagt, og en ny er ikke gennemført. Under den gamle aftale har der opsamlet sig et betydeligt behov for reformer. Udviklingen går hurtigt på dette område. I mange virksomheder er man for længst løbet forbi den gamle aftale og dens principper. En ny aftale bør efter det radikale venstres mening præges meget stærkt